UN CAZ POETIC ÎNCĂ NECLASAT: MIRCEA POPOVICI

A poetical cold case: Mircea Popovici

Emanuela ILIE[1]

Abstract

The paper focuses on the literary and the critical destiny of the last survivor of the Romanian "Lost Generation", Mircea Popovici. It describes especially the thematic and stylistic features of his poetry. A poetry yet unknown or still reduced to the spectacular debut, dating from 1946.

Keywords: Popovici, poetry, cold case, theme, identity

Niciun alt reprezentant al aşa numitei „generaţii pierdute" româneşti nu a avut parte, probabil, de o receptare atât de injustă ca ieşeanul[2] Mircea Popovici. Cu foarte puţine excepţii, criticii şi chiar istoricii literari interesaţi cu precădere de lirica acestei generaţii fie l-au ignorat cu totul, fie au considerat nimerit să îi reducă opera literară la volumul de debut, *Izobare*. E suficient să amintim de omisiunea din *Istoria poeziei româneşti moderne şi moderniste*, editată în anul de graţie 2002: în microcapitolul *Izobarele lui Mircea Popovici*, reputatul ei autor, Emil Manu, lasă impresia că acest „poet original" nu a mai scris nimic în afară de volumul de debut, căruia îi concede totuşi o calitate de căpătâi: „Prin *Izobare*, Mircea Popovici contribuie la definirea contextuală a poeziei din epocă, fără voga lui Tonegaru, dar intuind tonegarismul din atmosferă, înainte chiar de a-l breveta autorul *Plantaţiilor*"[3]. Eroarea, nu tocmai pardonabilă într-un tom istoriografic, ce se vrea în definitiv un reper axiologic, a mai fost făcută şi de alţii, pe deplin convinşi de retragerea totală a lui Mircea Popovici din literatură. Cine să mai creadă într-o revenire mai mult sau mai puţin spectaculoasă, din moment ce ultimul supravieţuitor al „generaţiei pierdute" se încăpăţâna să nu mai publice nimic din 1946?! An cu totul prolific, pe deasupra, pentru debutantul a cărui editare în volum (*Izobare*) constituia de fapt Premiul Tinerilor Scriitori al Fundaţiilor Regale pentru Literatură şi Artă, premiu acordat de un juriu ce reprezenta, în epocă, o autoritate … aproape regală: Tudor Vianu, Perpessicius, Camil Petrescu, Vladimir Streinu, Şerban Cioculescu, Pompiliu Constantinescu, Ion Biberi, Petru Comarnescu. Ecourile critice entuziaste stârnite în epocă[4] nu aveau însă cum să reziste prea

[1] Lector univ. dr., Universitatea „Al. I. Cuza", Iaşi

[2] Ce-i drept, viitorul poet se naşte la data de 21 aprilie 1923, în Bucureşti. În capitală îşi face şi studiile primare şi gimnaziale, finalizate în anul 1934. După ce urmează Liceul Militar din Iaşi (între 1934-1942), Mircea Popovici intenționează să revină pentru totdeauna în oraşul natal. Odată încheiate studiile la Facultatea de Drept din Bucureşti (1942-1947), el se întoarce totuşi în Iaşi, unde studiază la Institutul Politehnic (1954-1958). Se stabileşte definitiv, deşi contra propriei voințe, în urbea moldavă, unde este, pe rând, ofițer (1945-1954), şef laborator la Facultatea de Construcții a Institutului Politehnic (1959-1963) şi inginer proiectant la Institutul de Proiectări (1963-1986).

[3] Emil Manu, *Istoria poeziei rom□neşti moderne şi moderniste*, II, Curtea Veche Publishing, Bucureşti, 2004, p. 322;

[4] Să nu uităm că această operă fusese lăudată, imediat după lansare, de G. Călinescu, Al. Piru, Vladimir Streinu sau Ovid S. Crohmălniceanu.

BDD-A2914 © 2012 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 16:54:45 UTC)

mult, în condiţiile în care, în ciuda tuturor aşteptărilor, debutul a fost urmat de o lungă tăcere editorială. Care va contribui pe deplin la clasarea cazului Mircea Popovici.

Din surghiunul autoimpus la periferia unui capitol de istorie literară, autorul *Izobarelor* nu va mai ieşi nici măcar după revenirea cu totul neaşteptată, la patruzecişiunu de ani de la debutul editorial, cu volumul *Licenţe emotive* (1987), urmat, la o mică distanţă, de *Poezii. Contrapunct. Tempera. Mişcare inocentă* (1988), *Paletă de amurg* (1991), *General museum* (2001), *Variaţiuni rococo* (2008), în sfârşit, de antologia *Cabinetul de stampe* (2009). Puţini dintre autorii sintezelor critice apărute între timp (între ei: Eugen Simion, Marian Popa) mai par dispuşi să îi acorde credit celui catalogat, timp de peste patru decenii, drept un soi de ciudăţenie literară. Chiar şi atunci când au aflat, din varii surse, că „venerabilul poet", retras la Iaşi „într-un cvasianonimat literar"[5], a revenit pe scena poeziei autohtone, ceilalţi critici dedicaţi ai generaţiei sale se referă, cu o obstinaţie de neînţeles, tot la *Izobare*...

Circulaţia deficitară a volumelor sale mai noi – fără excepţie, apărute la edituri de nişă – adânceşte, la rândul ei, obscuritatea ce a învăluit atât cauzele veritabilei morţi clinice a lui Mircea Popovici (care şi-o atribuie unor „motive personale neconforme cu perioada politică de după anul 1944"[6]), cât şi opera sa poetică propriu-zisă. Operă ale cărei dominante structurale, tematice şi stilistice merită totuşi (re)descoperite. Ceea ce ne şi propunem, de altfel, în demersul următor.

În ansamblu, *Izobarele* (ediţia I, Fundaţia Regală Pentru Literatură şi Artă, Bucureşti, 1946, ediţia a II-a, Editura Alfa, Iaşi, 2005) lui Mircea Popovici par a se ralia, prin motivaţie şi atitudine lirică ori linii tematice preeminente, la poetica generaţiei recunoscute în special prin contribuţia unor Geo Dumitrescu, Constant Tonegaru şi Dimitrie Stelaru. O dovedesc, între altele, refuzul convenţiei, tendinţa demitizantă şi desolemnizantă, teribilismul juvenil, uneori estompat de un vag fior elegiac, reveria livrescă pliată pe un acut simţ al derizoriului. Gesticulaţia preferată vorbeşte de altfel de la sine: „Jucam ping-pong cu Luna pe faleză"; „Locuiam în cer cu prietenii nopţii/ şi frunzele cădeau de pe noi în apus"; „Ne asvârleam noaptea întreagă pe umeri/ şi porneam hăulind după joc şi prinsoare"; „Cineva scuipă'n retinele toamnei, pe stradă" etc. Urmărind o încadrare generaţionistă a poetului ieşean, Ana Selejan îl alătură lui Constant Tonegaru („amândoi fac parte din aceeaşi familie de spirit modern şi îşi propun, alături de alţi tineri poeţi: Mihail Crama, C. T. Lituon, Radu Teculescu, să abordeze aproximativ acelaşi perimetru tematic – vagabondajul geografic, oraşul tentacular, mirajul medievalismului, al nopţii, al lunii"[7]), apreciind că nota particularizantă a autorului *Izobarelor* ar consta în preferinţa pentru prozodia tradiţională: „Scrise în strofe aproape clasice, cu ritm şi rimă, poeziile lui Mircea Popovici se deosebesc de cele ale congenerilor săi, care

[5] Citatele îi aparţin Anei Selejan care, în finalul studiului, altminteri dens, despre Mircea Popovici – inclus în capitolul *Debutanţi moderniţti premiaţi*, din *Poezia rom□nească în tranziţie. 1944-1948*, Cartea Rom□nească, Bucureşti, 2007 – recunoaşte voalat că nu a aflat din timp de revenirea neaşteptată a poetului din moartea clinică în care se complăcuse şi în consecinţă nu a mai apucat să îşi ajusteze textul: „Acestea şi alte informaţii (...) le aflu la c□teva luni de la scrierea fragmentului critic de mai sus, din textele însoţitoare ale ediţiei a doua a *Izobarelor* (Iaşi, Editura Alfa, 2005), pe care venerabilul poet mi-o trimite." (*op. cit.,* pp. 106-107)

[6] Cf. *Fişei biografice* din finalul cărţii *Variaţiunile Rococo* (Editura Alfa, Iaşi, 2008, p. 77);

[7] Ana Selejan, *op. cit.,* p. 99;

BDD-A2914 © 2012 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 16:54:45 UTC)

preferau versul alb, prin această muzicalitate formală"[8]. Mai mult decât acest aspect pur formal, creaţia lui Mircea Popovici ne pare însă a fi individualizată şi de o dominantă tematică, anume predilecţia pentru un exotism văzut, ca la Segalen, drept o ingenuă, eternă oscilaţie între alteritatea pitorească şi identitatea în formare. Poetul însuşi o recunoaşte, deşi într-o predicaţie ce se dovedeşte a ratării: „Vezi, puteam fi beduin sau poate o caravană/ ducând pe umerii mei de aramă poveri de lămâie,/ cu trupu-n nisip, presărat pe sahare întinse/ şi cu ochii înnebuniţi de sete după fiecare lămâie.// Aş fi adăpat cămilele cocoşate şi hâde/ undeva într'o oază mai mică decât o banană,/ sau între dune, tâlhar, aş fi jefuit călătorii/ şi aş fi râs văzând pe banala fată Morgana.//(…) Aş fi avut friguri, degerături şi scorbut/ şi aş fi împuşcat reni cu praştii moderne de foc./ Puteam completa cu licheni tot herbarul/ şi de toate aureolele boreale mi-aş fi bătut joc.// Vezi, însă, am apărut într'o lume prea veche,/ unde totul se ştie şi nimic nu pare să fie mister,/ cu arbori ce seamănă unul cu altul şi oameni clişee/ ce ştiu doar să moară de cald sau să plângă de ger."

Atunci când revine în perimetrul autohton, poetul preferă descripţia unor tablouri statice, în fapt amorţite mai puţin de proliferarea elementelor imobile, cât de un plictis generalizat, ce ameninţă întreaga existenţă urbană cu o atonie rău prevestitoare. Din suprapunerea lor ia naştere imaginea cunoscută a periferiei insalubre, asfixiate şi în definitiv abiotice. Natural, pictorul ei consecvent constată că i-a preluat din trăsături: „Mansarda urca un evantai lung de trepte/ deasupra cartierului neregulat şi murdar./ Pictam natură moartă - subiect preferat - / căci sufletu-i fugise, lunecând pe burlane, tâlhar (...)// Întindeam culorile ca un chit pentru geam/ cu pendule şi gesturi largi risipind nuanţă şi ton;/ nu ştiu ce-aveam dar pe toate/ puneam parcă numai culoare închisă, maron// Seara când vopselele în cutie s'au risipit,/ alergam după lumină, pe stradă smintit." (*Atelier*).

În general, însă, debutantul mizează pe refuzul banalităţii, pe subminarea conştientă a retoricii şi figuraţiei lirice convenţionale, şi nu se sfieşte să îi apostrofeze pe cei care, preocupaţi de tot ce înseamnă, în epocă, viteză, dinamism şi actualitate tehnică[9] („angrenajul pistoanelor ciocnind prea dement", omnibuzele, tramvaiele care „circulau prin scânteie", „ochii dracului, semafoarele", ascensoarele a căror lumină fermentează etc.), disprețuiesc tocmai poezia. Adică îndeletnicirea anacronică din care creşte *monologul unui poet solitar* şi *Destăinuirea* lui specifică: „şi vă salut cu ură, căci ştiţi cu toţi să râdeţi// cu gura lăbărţată, afoni în poezie". Altundeva, într-un amar, emblematic *Exil*[10], opţiunea certă pentru singularitate, echivalată cu tentaţia dublei evaziuni (ca fugă de un sine deja irecognoscibil şi ca dorinţă de o alteritate incertă) se întâlneşte cu un filon expresionist abil potenţat: „Se topise cerul. M-am urzicat/ în umbrele brazilor conici./ Stelele sunt şobolanii nopţii,/ morţii, sgârciţi şi ironici.//

[8] *Ibidem*;

[9] După cum s-a putut observa, chiar titlul volumului, *Izobare*, constă într-un termen tehnic, prin care poetul „înţelegea o presiune sufletească permanentă, unificatoare, ca stare a poeziei" (Stănuţa Creţu, în *Dicţionarul general al literaturii române,* vol. P/R, coordonator: Eugen Simion, Editura Univers Enciclopedic, Bucureşti, 2006, p. 390);

[10] Marian Popa observă, cu dreptate, că „Starea de spirit e marcată de obsesia plecării în imaginar şi a-abia revenirii mahmurite in carenţele realului; exilul şi expulzarea sunt forme de delimitare în sens activ şi pasiv. *Exil* exprimă deopotrivă nostalgia şi dorinţa." (*Istoria literaturii române de azi pe mâine*, I, Versiune revizuită şi augmentată, Editura Semne, Bucureşti, 2009, p. 217);

BDD-A2914 © 2012 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 16:54:45 UTC)

Au mâncat castorii timpul/ şi veacul moare în scrin./ Nu-mi recunosc deloc chipul/ în apele astea. Ce chin!// Dac-ar veni vasul fantomă,/ cu vele mari cât o sete!// Cine jupoaie noaptea de piei?" O asemenea tensiune poetică este, totuşi, destul de rară; cel mai adesea, poetul îşi estompează fervoarea dicţiunii, în numele unei detaşări oarecum orgolioase de tot ceea ce îi pare ignobil.

A doua carte a lui Mircea Popovici, *Licenţe emotive* (Editura Junimea, Iaşi, 1987), nu s-a mai bucurat, cum am mai precizat, de o receptare la fel de entuziastă ca aceea a *Izobarelor*. Tema dominantă în acest „jurnal sentimental din care au dispărut accentele acut ironice şi spiritul de bravadă" (Eugen Simion)[11], cea erotică, îşi desfăşoară acordurile într-o serie de romanţe delicate, precum această *Invitaţie* benignă la ... despărţire: „Vino pe seară să-mi fluturi/ un bun rămas ce urcă pe frunte:/ te voi primi cu braţele-n jos/ ca la prima lecţie de gimnastică.// De sună ora în armonii mărunte,/ mă strigă pe nume ca-n catalog/ după certificatul de naştere ori deces/ şi-am să-ţi răspund într-un suav monolog." Impresia de ansamblu este aceea că poetul şi-a mai domolit din elanul evazionist, alegând, în schimb, să-şi perfecţioneze formula stilistică. Temeraritatea imagistică este în general mai rară, iar volutele sentimentale sunt acordate melancolic, chiar şi atunci când poetul le ascunde în aceeaşi armură ironică. Gama obişnuită este cea din textul ce dă şi titlul volumului, *Licenţe emotive*: „Iubirea noastră e-ncepută/ între oţetari şi siropuri de lavandă/ şi doarme în căptuşala îmbrăţişărilor răzlete.// Iubind, suntem forme spre un alt tărâm/ şi lumea noastră botanică se opreşte/ la ziuă-n fitilul florilor de acant.// S-aud violoncele şi cari de buturugă/ cum macină tăcuţi sub deal de rumeguş;/ iubind suntem doar torsuri cu înţeles picant."

Retorica de camuflaj, de obicei ironico-parodic, este fructificată din nou vizibil, cu bune rezultate estetice, în volumul următor, *Poezii. Contrapunct. Tempera. Mişcare inocentă* (Cartea Românească, Bucureşti, 1988). Pasiunea livrescă se direcţionează acum mai apăsat în direcţia resuscitării decorului şi procedeelor simboliste specifice, deşi impulsul de a uzita de acest gen de scriitură este subsumat deseori unei tendinţe de semn contrar, resimţite şi mai acut de congenerii lui Mircea Popovici: nevoia de a persifla, de a se situa la antipodul oricărui model cultural. Din balansul nu tocmai lejer între cele două ia naştere nota specifică, cea de emoţie gravă, fasonată cu o ironie totuşi benignă. Poetul ascultă muzica „ploii de apă dulce", fixează femeii întâlnire „la nord sau sigur pe după răsărit", ascultă resemnat „zgomotul după-amiezelor casnice" (doar după ce, dimineaţa, nu uită să îşi facă … „gimnastica sentimentală") ori se preface, mucalit, a căuta lângă personajul feminin cu o identitate incertă „acele chei/ ce merg la garderoba uitatelor idei". Într-un cuvânt, îşi imaginează mici istorii sentimentale desfăşurate de regulă în interioarele casnice unde mocneşte *spleen*-ul provincial, deocamdată ostoit de jocurile erotico-livreşti: „Aer cald, ochii-s fierbinţi/ tremură jumătatea-nsorită-a oraşului/ trecem agale, cuminţi,/ prin mansarde,/ anonimi fără steaguri, fără cocarde.// (…)// La noi e linişte peste olane,/ să facem pasienţa din cărţi şi din palme – / sus uitaţi de trecători,/ iubirile noastre sunt calme."

În *Paletă de amurg* (Editura Junimea, Iaşi, 1991), poetul rămâne tot un devorator de fantasme erotice sau livreşti, trecându-le prin aceeaşi vocaţie picturală neostoită. Cromatica şi,

[11]Eugen Simion, *Scriitori români de azi, IV,* Cartea Rom□nească, Bucureşti, 1989, p. 31;

BDD-A2914 © 2012 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 16:54:45 UTC)

în genere, întreaga recuzită poetică recapătă, aici, expresive tuşe avangardiste; un text emblematic este *Versailles*, pastel autumnal golit de orice urmă de suavitate sau ingenuitate: „În parcul lung de-o zi cu bicicleta/ tuns zero ca răcanii-n regiment/ statui de ipsos îşi fac toaleta/ şi pajii sorb lichior de piperment// Se dă în vânt fântâna ţâşnitoare/ cu jeturi de sifon sub presiune/ şi din oglindă in oglindă, trec la soare/ marchizele şi duci să se-mpreune.// Trec peste drum la ghilotină pompadurii/ în largi furgoane pentru morţi şi vii/ şi cad statui la marginea pădurii./ Alon zanfan dela patrii." Substratul poetic este totuşi cât se poate de serios în acest gen de descripţii moderniste care colorează (*sic!*) abundent paleta lirică a lui Mircea Popovici. Peste tot, de altfel, poetul este pe deplin conştient de propria apetenţă pentru acest anacronism tematic, structural şi expresiv; îşi expune, prin urmare, propria panoplie lirică cu o dezinvoltură mândră, când nu şi-o contemplă, el însuşi, *cum grano solis*. Din această perspectivă, cartea următoare de poeme, *General Museum* (Editura Cronica, Iaşi, 2001), poate fi citită aproape ca o declaraţie de credinţă. Poema ce dă titlul volumului nu este decât una dintre exemplificările de arte poetice deghizate în stampe delicate prin care se denunţă totala încredere a autorului în re-construcţia textuală a unei lumi demult apuse, cu decorurile, personajele şi realităţile ei obiectuale tipice. Mircea Popovici rămâne, orice-ar fi, „specialistul unei rare precizii generând răceală şi mişto, valorificator de neologisme îndeosebi tehniciste, inginer de elaborări afective din înşelătoare ermetisme suprarealiste, şi cotidiene, în poeme de maximum 4-5 strofe rimate, cu ritmuri eficient defectate."[12]

Stilizarea afectivă sau stilistică a acestui univers în esenţă livresc devine sinonimă cu efortul de corijare a unui real contondent, imposibil de asumat până la capăt. Procedeul e, pe jumătate doar, deconspirat la finalul unui demn *Protest:* „Am amestecat otrăvuri să binecuvântez/ mizeria umană cu-n aer virginal/ şi în conformitate, adesea am schimbat/ distanţele focale la ochelari de cal". Reveria subsecventă, aceea a propriei supravieţuiri prin artă („Voi supravieţui marilor cataclisme/ într-un coş de hârtii/ din biblioteca municipală" – *Eroism*), se prelungeşte, discret, în *Variaţiuni rococo* (Editura Alfa, Iaşi, 2008). Acest recent volum semnat de Mircea Popovici adânceşte viziunea şi potenţează retorica specifică, atenuând doar din impulsivitatea atitudinală de odinioară. Când nu e filtrată printr-o pânză a distanţării autoironice, ca de obicei inofensive, melancolia datorează mult luciditǎţii triste a situării într-o vârstă şi o epocă pe care poetul le înţelege cu amărăciune. Poemele ocazionale precum *Anul nou* păstrează astfel intacte trăsăturile unei lirici încă proaspete, adăugându-le doar un bemol … rococo: „Prin găuri de flaut/ e valsul trist al portativelor/ şi sună-a colindă sau rugă/ Sunt versuri ieşite din front/ şi nesperat se conjugă// Poartă-n casă/ poartă naltă de rai/ ce separă golul de plin/ s-a deschis/ şi-n braţele mele duble/ pot de două ori să mă-nchin// Îţi voi da un absolut imperfect/ mai presus de cadranul mărit/ Naltul veac să-l sărim/ că e bun de sărit." Majoritatea textelor din această carte privesc, la fel, „prin ocheanul invers" al unei sensibilităţi retro, pe deplin conştiente de propriile atuuri: o retorică bine stăpânită, pliată pe o interioritate vulnerată, înduioşătoare, dar demnă, care îşi exhibă singurătatea în volute clasic(izant)e, până la urmă luminoase.

[12] Marian Popa, *op. cit.*, p. 217 ;

BDD-A2914 © 2012 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 16:54:45 UTC)

Pentru că, exact ca în poezia celui mai cunoscut dintre congeneri, Geo Dumitrescu, *back ground*-ul textual al lui Mircea Popovici ține de un sentimentalism profund, ce își conservă prospețimea și vitalitatea chiar și în acest ev al barbariei oripilante. Pe bună dreptate, ornicul de pe peretele poetului e pus să îi arate, mereu, „ora plecării spre cele șapte raiuri/ spre epilog sau erată" (*Ora domestică*). Ignorând, cu încăpățânare, asemenea distilării meșteșugite, ce dau relief unei expresivități deopotrivă calde și rafinate, cea care este datoare cu o erată este însă cel mult critica literară. În *Cabinetul de stampe*[13] al acestui ultim membru din „generația pierdută, cândva dezis de poezie/ ades dormind prin anticariate" nu i-ar strica deloc să intre...

Bibliografie:

Popovici, Mircea, *Izobare,* ediția I, Fundația Regală Pentru Literatură și Artă, București, 1946; ediția a II-a, Editura Alfa, Iași, 2005;
Popovici, Mircea, *Licențe emotive*, Editura Junimea, Iași, 1987;
Popovici, Mircea, *Poezii. Contrapunct. Tempera. Mișcare inocentă*, Editura Cartea Românească, București, 1988;
Popovici, Mircea, *Paletă de amurg,* Editura Junimea, Iași, 1991;
Popovici, Mircea, *General Museum*, Editura Cronica, Iași, 2001;
Popovici, Mircea, *Variațiuni rococo,* Editura Alfa, Iași, 2008;
Popovici, Mircea, *Cabinetul de stampe*, Editura Alfa, Iași, 2009.

Crețu, Stănuța, în *Dicționarul general al literaturii române,* vol. P/R, coordonator: Eugen Simion, Editura Univers Enciclopedic, București, 2006;
Ilie, Emanuela, în *Dicționarul critic al poeziei ieșene contemporane,* Editura Fundației Culturale Poezia, Iași, 2011;
Manu, Emil, *Eseu despre generația războiului*, Cartea Românească, București, 1978;
Manu, Emil, *Istoria poeziei românești moderne și moderniste*, 2, Curtea Veche Publishing, București, 2004;
Popa, Marian, în *Istoria literaturii române de azi pe mâine*, I, Versiune revizuită și augmentată, Editura Semne, București, 2009;
Selejan, Ana, *Poezia românească în tranziție. 1944-1948,* Cartea Românească, București, 2007;
Simion, Eugen, *Scriitori români de azi, IV,* Cartea Românească, București, 1989.

[13] Titlul excelent ales al antologiei de autor apărute în 2009, la editura ieșeană Alfa, în colecția „Poezii alese", ce își propune selecția a c□te 33 de texte reprezentative din opera a 100 de autori clasici și contemporani. La ora actuală, poetul nonagenar lucrează, asiduu, la un nou op antologic, mult mai cuprinzător, în care să includă și o secțiune de texte noi. Sperăm ca „cel care taie frunzele timpului" să se oprească din nou, precum odinioară în *Statica* din *Izobare*, pentru a-i da răgazul să își finalizeze proiectul...

BDD-A2914 © 2012 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 16:54:45 UTC)